

Emine

— Nezahat KAYA · 14 Şubat 2013

EMİNE

Mesafeler vız gelir engel döşeli yola
İçimde ki güç ile, yeri yarar geçerim
Yurduna özüm düşmüş bakamam sağa sola
Niyetimi pay eyle, sanma ki vaz geçerim
Muhabbet ilanımı asmışım perçemine
Gönlümde ki hatunun adı sensin Emine

Âb-ı hayat olmuşsun içtiğim kadehime
Günahımla sevabım dolup dolup boşalır
Ömrüme yetenimsin, sevgin ise lehime
Varlığındır sermayem gerisi bomboş kalır
Huzur buldum sinende, var mı gerek yemine?
İşte boynum sehpa, kadı sensin Emine

Can canda sarmalanmış döner durur yorulmaz
Sevdayla tavaf eden dervişin tanıyıyım
Aşk kokan nefesine başka yoldaş sorulmaz
Gamzesine hapsolmuş gülüşün sanıyıyım
Meşk ile zıgıt çeker aklım sevgi demine
Bahtımın ikbâlinde arzum sensin Emine

Gülhatmili kokunla uyandığım her sabah;
Doğan gün perde perde düşlerimde açılır
Saçların ihtilâlîm, hanemde perili şah
Çöreklenir ruhuma duygularım saçılır
Bilinen nihayetle düşüyorsam zemine
Kaybolduğum dehlizin dibi sensin Emine

Işık sensin, renk sensin, gözümde ki nur sensin
Aynalar matemiyile sokulur aramıza
Has(r)et coğrafyasında en nadide desensin
Ben ki cefakâr meftun, senden istesem rıza
Varsam hâk divanına yalvarsam en Emin'e

İki kapılı handa yazın olsam Emine

Nezahat YILDIZ KAYA